

ODVJETNIK
Damir Pokupec
Frankopanska 2A, 10000 Zagreb
Tel: +385 1 3776 222, fax: +385 1 63 13 193
e-mail: damir.pokupec@odp.hr

Nadležnom Županijskom sudu

putem

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU

Na posl.br.: P-310/2025

U Zagrebu, dana 17. lipnja 2026. godine

Tužitelj: **Tatiana Verezhnikova** iz Zagreba, Nova cesta 4, OIB: 15904530013,
zastupana po punomoćniku Damiru Pokupcu, odvjetniku u Zagrebu,
Frankopanska 2a

Tuženica: **Marijan Beić** iz Zagreba, Nova cesta 4, OIB: 92585401650

ŽALBA

**protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj
P-310/25-25 od 2. lipnja 2026. godine**

Tužiteljica pravodobno izjavljuje žalbu protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-310/25-25 od 2. lipnja 2026. godine zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava.

Predmet ovog postupka nije bio razvod braka stranaka, njihov međusobni osobni odnos, materijalni položaj tužiteljice, njezin boravišni status u Republici Hrvatskoj niti činjenica pruža li joj tuženik nakon prestanka bračne zajednice određenu financijsku pomoć. Predmet spora bilo je pitanje je li tuženik imao pravnu osnovu i ovlaštenje samostalno raspolagati vozilom koje je nesporno bilo u vlasništvu tužiteljice, organizirati njegov prijevoz trećoj osobi, odlučiti o mjestu na kojem će vozilo biti smješteno te bez sudjelovanja vlasnice vozila donositi odluke o njegovoj daljnjoj sudbini.

Prvostupanjski sud na navedeno pitanje nije dao jasan niti pravno održiv odgovor.

Nije sporno da je predmetno vozilo bilo isključivo vlasništvo tužiteljice. Nije sporno niti da tuženik nije raspolagao nikakvom pisanom ili usmenom punomoći kojom bi bio ovlašten donositi odluke o predaji vozila trećim osobama, izboru radionice, dugotrajnom zadržavanju vozila ili odlučivanju o tome hoće li se vozilo popravljati ili neće.

Posebno je značajno da je sam tuženik tijekom dokaznog postupka na izričito pitanje suda i punomoćnika tužiteljice je li imao odobrenje tužiteljice da vozilo prije odvoza u Jastrebarsko preda Zlatku Grubišiću odgovorio: „direktno ne, ali ja sam to rješavao“.

Navedena činjenica predstavlja izravno priznanje da tuženik nije raspolagao izričitom suglasnošću vlasnice vozila za poduzete radnje, međutim prvostupanjski sud navedenu okolnost uopće nije ocijenio niti ju je doveo u vezu s odlučnim pitanjem postojanja ovlaštenja za raspolaganje tuđom stvari.

Umjesto toga sud je svoje zaključke u značajnoj mjeri temeljio na činjenicama koje nisu pravno relevantne za predmet spora, poput okolnosti da tuženik financijski pomaže tužiteljici, da joj daje određene novčane iznose, da joj je financirao putovanje u Moldaviju, da živi u njegovom stanu ili da je nakon razvoda izgubila određena prava vezana uz boravak u Republici Hrvatskoj.

Nijedna od navedenih okolnosti ne može predstavljati pravni temelj za raspolaganje imovinom druge osobe niti može zamijeniti postojanje valjane ovlasti vlasnika stvari.

Presuda je zbog toga opterećena bitnom povredom odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. Zakona o parničnom postupku jer su razlozi presude u bitnom dijelu nejasni i proturječni, a iz obrazloženja nije moguće utvrditi na temelju kojih je pravno relevantnih činjenica sud zaključio da postupanje tuženika nije bilo protupravno.

Pobijana presuda također se temelji na pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju.

Sud je kao jednu od ključnih činjenica prihvatio tvrdnju da je popravak vozila bio financijski neisplativ te da je vozilo vrijedilo približno 4.000,00 do 5.000,00 EUR, dok bi trošak popravka iznosio oko 10.000,00 EUR.

Takav zaključak sud temelji isključivo na iskazu svjedoka Zlatka Grubišića.

Međutim, isti svjedok tijekom svog saslušanja izričito je izjavio da nije kvalificiran za procjenu vrijednosti vozila te da je procijenjenu vrijednost utvrdio pregledom oglasa objavljenih na internetskoj stranici Njuškalo.

Unatoč tome sud prihvata njegovu procjenu kao odlučnu činjenicu te na njoj temelji zaključak o nerentabilnosti popravka vozila.

Istodobno sud u obrazloženju presude navodi da se vrijednost vozila nije mogla dokazivati oglasima nego isključivo prometnim vještačenjem po ovlaštenom sudskom vještaku prometne struke.

Time je sud došao u očitu kontradikciju jer s jedne strane odbacuje oglase kao dokaz vrijednosti vozila kada ih koristi tužiteljica, a s druge strane prihvaća procjenu svjedoka koji se upravo na takve oglase pozivao.

Takvo obrazloženje nije logično niti pravno održivo.

Nadalje, sud je pogrešno zaključio da tužiteljica nije predložila odgovarajuće dokaze radi utvrđenja izgubljene zarade.

Iz zapisnika o pripremnom ročištu proizlazi da je punomoćnik tužiteljice izričito predložio provođenje financijskog vještačenja ukoliko visina izgubljene zarade bude sporna.

Unatoč tome sud u obrazloženju navodi kako takav dokaz nije predložen te upravo na toj okolnosti temelji odbijanje zahtjeva za naknadu izgubljene dobiti.

Time je sud zanemario sadržaj spisa i odlučnu procesnu radnju tužiteljice.

Pritom je osobito važno istaknuti da sud nije proveo niti prometno vještačenje niti financijsko vještačenje, a potom je nedostatak upravo takvih dokaza koristio kao razlog za odbijanje tužbenog zahtjeva.

Takav pristup doveo je do nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Prvostupanjski sud također nije dao odgovarajuće razloge zbog kojih je odbio dokazni prijedlog za provođenje psihijatrijskog vještačenja radi utvrđivanja posljedica koje je predmetni događaj imao na psihičko stanje tužiteljice i njezina prava osobnosti.

Sud je navedeni dokaz odbio prije nego što je na pravilan i potpun način utvrdio osnovu odgovornosti tuženika, čime je tužiteljici onemogućeno dokazivanje jedne od odlučnih činjenica na kojoj temelji svoj zahtjev.

Pogrešna je i primjena materijalnog prava.

Prvostupanjski sud pogrešno je primijenio odredbe Zakona o obveznim odnosima koje uređuju zaštitu vlasničkih i imovinskih prava te odgovornost za štetu.

Iz utvrđenih činjenica proizlazi da je predmetno vozilo bilo u isključivom vlasništvu tužiteljice, što među strankama nije bilo sporno. Isto tako proizlazi da je tuženik organizirao premještaj vozila s lokacije vučne službe na drugu lokaciju po vlastitom izboru te ga predao trećoj osobi bez izričitog odobrenja vlasnice vozila. Sam tuženik tijekom saslušanja potvrđuje da nije imao izravno odobrenje tužiteljice za predaju vozila Zlatku Grubišiću.

Unatoč tome sud nije ispitao postoji li između stranaka pravna osnova koja bi tuženika ovlašćivala na takvo raspolaganje tuđom stvari niti je utvrdio opseg eventualnog ovlaštenja koje je tužiteljica dala tuženiku.

Čak i kada bi se prihvatilo da je tužiteljica pristala da tuženik organizira prijevoz vozila radi procjene ili popravka, takva suglasnost sama po sebi ne predstavlja neograničenu ovlast da tuženik bez daljnjeg pristanka vlasnice samostalno odlučuje o mjestu čuvanja vozila, njegovu zadržavanju tijekom višemjesečnog razdoblja ili o odustajanju od popravka.

Prvostupanjski sud stoga nije utvrdio odlučnu činjenicu postojanja pravne osnove za postupanje tuženika, zbog čega je pogrešno primijenio odredbe članka 1045. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima kojima je propisano da tko drugome prouzroči štetu dužan ju je naknaditi ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje, kao ni odredbe članka 1046. ZOO-a koje određuju pojam štete.

Nadalje, sud nije pravilno primijenio niti odredbu članka 1089. ZOO-a koja uređuje naknadu izmakle koristi jer je odbio zahtjev zbog navodnog nedostatka dokaza, iako je tužiteljica predložila provođenje financijskog vještačenja upravo radi utvrđenja visine izgubljene zarade.

Sud je spor promatrao gotovo isključivo kroz pitanje je li tuženik „ukrao“ ili „otudio“ vozilo, iako tužiteljica nikada nije tvrdila da je tuženik stekao vlasništvo nad vozilom.

Bit tužbenog zahtjeva bila je da je tuženik bez ovlaštenja vlasnice preuzeo faktičnu kontrolu nad vozilom, predao ga trećoj osobi, odlučivao o njegovoj sudbini te tužiteljici kroz duže vremensko razdoblje onemogućio puno ostvarivanje vlasničkih ovlasti.

Na tako postavljen zahtjev sud nije dao odgovor.

Pobijana presuda ne može se ispitati u dijelu odlučnih činjenica jer su razlozi presude proturječni sadržaju izvedenih dokaza.

Sud s jedne strane zaključuje da vrijednost vozila nije moguće dokazivati internetskim oglasima te da je za takvo utvrđenje potrebno prometno vještačenje, dok s druge strane prihvata iskaz svjedoka Zlatka Grubišića koji izričito navodi da nije kvalificiran za procjenu vrijednosti vozila i da je procjenu izvršio upravo na temelju oglasa pregledanih na internetskoj stranici Njuškalo.

Takvi razlozi međusobno su proturječni te onemogućavaju ispitivanje pravilnosti i zakonitosti pobijane presude.

Sud nadalje zaključuje da tužiteljica nije predložila financijsko vještačenje radi dokazivanja izgubljene zarade premda iz zapisnika pripremnog ročišta od 1. srpnja 2025. godine proizlazi upravo suprotno.

Time postoji proturječnost između sadržaja spisa i razloga presude zbog čega je ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a.

Slijedom svega navedenoga pobijana presuda temelji se na nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, na selektivnoj i pogrešnoj ocjeni izvedenih dokaza te na pogrešnoj primjeni materijalnog prava. Prvostupanjski sud nije raspravio odlučno pitanje postojanja ovlasti tuženika za raspolaganje vozilom u vlasništvu tužiteljice, nije proveo dokaze nužne za pravilno utvrđenje visine štete, a svoju odluku je u značajnom dijelu utemeljio na okolnostima koje nisu pravno relevantne za predmet spora. Zbog navedenog nisu bile ispunjene pretpostavke za odbijanje tužbenog zahtjeva.

Stoga tužiteljica predlaže da Županijski sud, na temelju članka 368. stavka 1. ZPP-a, pobijanu presudu preinači i usvoji tužbeni zahtjev u cijelosti, a podredno, ukoliko ocijeni da za to nema

uvjeta, da na temelju članka 369. stavka 1. ZPP-a ukinе pobijanu presudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

Za Tužiteljicu:

DAMIR
POKUPEC

Digitally signed by
DAMIR POKUPEC
Date: 2026.06.17
23:49:14 +02'00'

Damir Pokupec, odvjetnik